

Arrest

nr. 219 906 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Sivia, nabij de stad Dinga in de Punjab, waar u uw hele leven gewoond hebt. U ging tot de achtste klas naar school, en werkte naderhand in een garage, en later als taxichauffeur.

Tijdens uw werk als taxichauffeur werd u op een bepaald moment gevraagd om een familie naar Lahore te brengen. De dochter van de familie sprong u in het oog.

Toen u hen een tweede keer naar Lahore moest brengen, hebben jullie elkaar signalen gegeven via de achteruitkijkspiegel, waarop het meisje haar GSM-nummer op de achterbank schreef. Jullie begonnen regelmatig met elkaar te bellen en af te spreken. Uiteindelijk vatten jullie het plan op om samen weg te lopen. Op de avond van de waarheid werd het meisje evenwel betrapt toen ze het huis probeerde te verlaten, en biechtte alles op. Haar broer kwam naderhand met wat vrienden naar uw taxistand en sloeg u in elkaar, en dreigde dat hij u en het meisje zou vermoorden als u de geheime relatie niet beëindigde. Jullie bleven evenwel sporadisch telefonisch contact houden, en toen dat uitkwam kwam de broer met zijn vrienden naar uw huis, waar u wederom in elkaar geslagen werd, en bedreigd met een pistool. Ze zeiden u om weg te gaan, en zouden u doden als u zich nog in de streek liet zien.

U ging in januari 2017 naar Karachi bij een oom van u wonen, maar die gaf u de raad om het land te verlaten, wat u drie maanden later ook deed. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u een klein jaar in de landbouw werkte alvorens verder te reizen via onder meer Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 8 oktober 2018 en verzocht hier om internationale bescherming op 19 oktober 2018. U legt geen stukken neer ter staving van uw relaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw moeder in Pakistan, waar u naar uw eigen zeggen nog een Pakistaanse identiteitskaart en paspoort zou hebben (CGVS p. 2, 3), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

U verklaart dat u Pakistan moest ontvluchten omdat u vreesde voor de familie van een meisje met wie u een geheime relatie onderhield. U slaagde er evenwel niet in om dit aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste is uw beschrijving van de manier waarop u het meisje ontmoette maar weinig serieus te nemen. U verklaart namelijk dat u verliefd werd op haar nadat u haar een of twee keer in het bijzijn van familieleden van haar vervoerde met de taxi, en dat u wist dat ze interesse in u had omdat ze meteen haar nummer gaf toen u dat vroeg. Gevraagd hoe u haar dat nummer had kunnen vragen in het bijzijn van haar familieleden, stelt u dat u dit deed via "signalen" die jullie elkaar gaven in de achteruitkijkspiegel (CGVS p. 8, 9). Het is evenwel maar weinig aannemelijk dat u een dergelijk specifieke eis op zo'n manier zou kunnen communiceren zonder dat dit al te veel zou opvallen.

Aansluitend hierop is het **ten tweede** opvallend dat u verklaarde dat het meisje afkomstig was uit een "streng" familie, maar anderzijds wel haar eigen GSM bleek te hebben. Nochtans kan verwacht worden dat, gezien de Pakistaanse gendercontext, een vrouw uit dergelijke conservatieve middens niet meteen haar eigen GSM zou mogen hebben, net om situaties als deze te voorkomen. Daar op gewezen (CGVS p. 9), kan u enkel tegenwerpen dat ze haar GSM naderhand wel hebben afgenomen.

Dit sluit evenwel aan bij de vaststelling **ten derde** dat (de chronologie van) uw verklaringen over het GSM-verkeer tussen jullie twee maar weinig consistent blijkt. U verklaart initieel dat van zodra haar familie achter jullie geheime relatie kwam, ze haar GSM hebben afgepakt (CGVS p. 9). Daarop stelt u echter dat het meisje u twee maand geleden wel nog belde met de GSM van haar schoonzus.

Gevraagd hoe ze dan aan uw ondertussen nieuwe nummer in België raakte, geeft u aan dat u haar nummer wel nog een paar keer zelf gebeld hebt na uw aankomst in België en ze zo uw nummer had (in oktober 2018) (CGVS p. 9). Dit zou impliceren dat ze haar GSM (met haar nummer) nog bleef houden tot zeker oktober 2018, ondanks uw verklaring dat deze werd afgepakt na de betrapping.

Daarop verklaart u dan dat haar eigen nummer pas werd afgesloten nadat ze eens had gebeld met de GSM van haar schoonzus, waarover ze u zei om hier niet naar te bellen (CGVS p. 9, 10), en u haar zo dan kon bereiken.

Naderhand verklaart u dan evenwel dat u haar na de betrapping nog één of twee keer op haar oude nummer hebt kunnen spreken, waaronder één keer in België, en dat het daarna was uitgeschakeld (CGVS p. 11). Het was volgens u trouwens ook uw vriendin die door te bellen u een eerste maal inlichtte dat ze betrappt was geworden (CGVS p. 12). Los van de vaststelling dat bovenstaande opeenvolging maar weinig coherentie vertoont, is het tout court maar zeer moeilijk te geloven dat uw would-be vriendin na haar betrapping nog met haar eigen GSM met u zou kunnen communiceren, en dat dit niet meteen door haar familie aan banden werd gelegd. Als ze zo ver gaan om u ineen te komen slagen op uw werk en bij u thuis, is dat wel het minste dat ze zouden doen.

Ten vierde geeft u ook geen coherente chronologie van de gebeurtenissen. U verklaarde initieel namelijk dat u jullie relatie een eerste keer werd ontdekt in de eerste maand van 2017 (CGVS p. 11). Nadien zouden jullie echter zijn blijven communiceren, en ook dit kwam uit, vermoedelijk nadat de familie de telefoon van het meisje controleerde (CGVS p. 12). Daarop kwamen ze naar uw huis, u weet niet precies wanneer, maar het was “ergens in 2017” (CVS p. 12). Achteraf vluchtte u naar een oom van u in Karachi, ook nog in de eerste maand van 2017 (CVS p. 15). Er op gewezen dat u het eerste incident ook al in die maand had gesitueerd en alles dus blijkbaar wel heel snel op elkaar volgde, stelt u uw verklaringen evenwel bij en beweert u dat het eerste incident daarentegen plaatsgreep ergens in 2016, hoewel u net daarvoor nog bevestigde dat het in de eerste maand van 2017 gebeurde (CGVS p. 15). Deze correctie komt daarom maar weinig oprecht over.

Ten vijfde zijn uw verklaringen over het meisje en uw relatie met haar maar vaag en weinig diepgaand. Nochtans was u naar eigen zeggen bereid om voor deze relatie weg te lopen van uw beider families en een nieuw leven te beginnen (CGVS p. 11), geen sinecure in de Pakistaanse context. Er mag dan toch verwacht worden dat het om een redelijk serieuze relatie ging. U weet primo evenwel zelfs niet te zeggen wat de achternaam van het meisje is, en wist ook niet te zeggen wat de naam van haar broer in Dubai was (CGVS p. 6, 7), toch wel vrij elementaire details om te weten over iemand voor wie je dergelijke risico's neemt.

Secundo kan u ook nooit echt doorleefd vertellen over de gesprekken die jullie samen voerden. Hier bij herhaling over bevraagd, stelt u keer op keer enkel dat jullie praatten over het onderwerp liefde, dat u wou trouwen en dat haar familie daar niet mee akkoord ging (CGVS p. 10, 14), een maar weinig uitgebreid repertoire.

Dit wringt tertio bovendien nog eens zozeer omdat u, wanneer u bevraagd werd naar jullie eigenlijke concrete toekomstplannen, u niet verder komt dan bij herhaling te stellen “we wouden weglopen en trouwen”, ook wanneer u specifiek gevraagd werd “wat, hoe, waar, waar naartoe” (CGVS p. 11). Als jullie dat werkelijk van plan waren en over weinig anders praatten, kan toch verwacht worden dat u over uw eigenlijke “ontsnappingsplan” wel wat concreter en gedetailleerder zou kunnen vertellen – quod non.

Ook als u quarto gevraagd wordt wat u precies aanspreekt in het meisje, blijft u steken in de meeste vage omschrijvingen: “ik koos voor haar, ik was verliefd op haar”, “ik zag liefde in haar ogen”, en “ik vond haar manier van spreken ook heel goed” (CGVS p. 13). Gevraagd wat dat precies te betekenen had, herhaalt u zichzelf louter een aantal keer zonder enige verduidelijking, met uiteindelijk de toevoeging dat ze een goed karakter had (CGVS p. 14). Haar karakter kon u enkel omschrijven als “heel goed”, en u kon niets bedenken waar ze een hekel aan zou kunnen hebben (CGVS p. 14). Dit alles doet de door u voorgehouden relatie maar weinig waarachtig overkomen.

Ten zesde is het ook merkwaardig dat u, gevraagd naar uw toekomstplannen, verklaarde dat jullie wel twee a drie keer zijn proberen weglopen, terwijl in de rest van uw relaas maar één zo'n poging voorkomt, namelijk degene waarbij jullie een eerste keer betrappt werden (CGVS p. 11 e.v.). Het lijkt er sterk naar dat uw relaas slechts kristalliseerde door de vertelling voor het CGVS.

Ten zevende vallen een aantal tegenstrijdigheden op tussen uw verklaringen voor de DVZ en die voor het CGVS. Zo stelde u *primo* dat u in Pakistan te vrezan had voor de broers van het meisje met wie u een relatie onderhield (vragenlijst CGVS dd. november afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u evenwel dat slechts één van de broers van het meisje in Pakistan verbleef, en de andere in Dubai woont, en u hem nooit zag noch weet hoe hij heet (CGVS p. 7). U verklaart daarentegen dat u werd bedreigd door een broer van het meisje en zijn vrienden (CGVS p. 12). *Secundo* verklaarde u tevens dat ze niet alleen u, maar ook uw familie dreigden te doden als u uw relatie niet zou stopzetten (vragenlijst CGVS dd. november afdeling 3.5.). Voor het CGVS maakt u evenwel nergens gewag van een dreiging tegen uw familieleden. Hier op gewezen gedurende het onderhoud, werpt u tegen dat er wel tegen uw broer gesproken werd (CGVS p. 17), maar dat argument snijdt geen hout: uw broer moest enkel een boodschap aan u doorgeven in uw vertelling (CGVS p. 12). Daarop verklaart u vervolgens dat ze ook tegen uw broer hebben gezegd dat ze hem liever niet meer in de stad zien en hem wat klappen gaven “omdat ze hem niet graag hebben” (CGVS p. 17), een verklaring die op dat moment, na de confrontatie, al te zeer overkomt als een toevoeging achteraf.

Het is **ten achtste** ook merkwaardig dat u zich op geen enkel moment probeerde richten tot de Pakistaanse autoriteiten voor bescherming. U was ten slotte slechts in een privédispuut betrokken, en had geen strafbare handeling gesteld – in tegenstelling tot de broer van het meisje die u met een wapen bedreigde (CGVS p. 13). U verklaart dat u geen beroep zou kunnen doen op de politie omdat de andere familie machtig was, maar blijkt zelfs niet geprobeerd te hebben om u tot de politie te richten (CGVS p. 13). Dit lijkt maar moeilijk verenigbaar met een werkelijk ernstige vrees gedood te worden door de tegenpartij.

Ten negende, gevraagd of u het probleem niet zou kunnen vermijden door u elders in Pakistan te vestigen en daar uw beroep als taxichauffeur te hervatten (bijvoorbeeld bij uw oom die in Karachi woont), werpt u enkel tegen dat uw oom zei dat het beter was om te verteken, zonder verdere toelichting. Nochtans was de enige eis van de tegenpartij dat u zich niet meer in hun buurt zou laten zien (CGVS p. 13), en u zich dus perfect aan hen kon onttrekken door u elders in Pakistan te vestigen. Er op gewezen dat de kans dat u hen toevallig zou tegenkomen in de megapolis Karachi erg miniem was, kon u dat ook enkel beamen (CGVS p. 13). Dit ondermijnt uw voorgehouden nood aan internationale bescherming natuurlijk totaal; als u zich elders in Pakistan veilig zou weten van de specifieke dreiging tegen u, hebt u geen nood aan de bescherming van een andere staat.

Ten slotte kunnen er nog vragen gesteld worden bij de door u voorgehouden reisweg. U verklaart dat u reeds in maart 2017 Pakistan verliet (CGVS p. 15), terwijl u nochtans pas in oktober 2018 verzocht om internationale bescherming in België, meer dan anderhalf jaar later. Dit is *primo* een wel bijzonder lange periode om onderweg te zijn, en u verklaart het grootste deel van die tijd te hebben doorgebracht in Griekenland. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat, uw verklaring van het tegendeel ten spijt (CGVS p. 16), nergens in Europa via uw vingerafdrukken staat geregistreerd. Gevraagd waarom u zolang in Griekenland zat, gaf u enkel aan dat u daar moest blijven “zomaar”, een weinig overtuigende uitleg voor uw lange voorgehouden verblijf aldaar. *Secundo* kan u geen enkel document of ander stuk voorleggen dat uw voorgehouden reisweg kan staven, en presenteerde u tijdens het onderhoud enkel een foto zagezegd genomen in Servië, die evenwel een generische parkomgeving afbeeldde (CGVS p. 16). *Tertio*, gevraagd over uw reisweg, spreekt u enkel in de meest vage algemeenheden, met name over uw trip door Iran: u zou vierentwintig uur lang in een kofferbak zijn opgesloten geweest en zodoende heel Iran zijn doorgereisd in één keer (CGVS p. 16, 17), een eerder stereotype verklaring die u meteen excuseert van enige kennis van zaken die u zag onderweg. Als voorgaande zaken samen gelezen worden met *quarto* uw verklaring dat u in Pakistan een paspoort had, dat u evenwel “zomaar” haalde (CGVS p. 3), en niet aan het CGVS presenteerde, doet dit het vermoeden reizen dat u mogelijk op een andere manier en op een ander moment dan u beweerde naar Europa reisde, mogelijk met gebruik van uw paspoort.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met name Griekenland, Italië en Frankrijk. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 januari 2019 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat het gegeven dat *"het meisje van een streng gezin afkomstig is betekent niet dat zij geen GSM zou hebben"*. Hij legt uit dat zij jong en verliefd waren en beseffen dat zij bepaalde risico's genomen hebben, maar daar op dat ogenblik niet bij stil stonden.

Verzoeker bevestigt dat de gsm van zijn vriendin was afgenomen. Hij verduidelijkt dat zij er soms nog stiekem op kon kijken wie haar gebeld had, dat zij zag dat verzoeker haar met een Belgisch nummer had gebeld en dat zij met de hulp van haar schoonzus verzoeker opbelde in België. Hij haalt aan dat haar nummer pas in oktober 2018 volledig werd afgesloten.

Verzoeker meent dat het feit dat hij zich bepaalde data niet kon herinneren, niet betekent dat zijn hele relaas in twijfel moet worden getrokken. Hij legt uit dat hij een schatting maakte van wanneer de zaken zich hadden voorgedaan, dat hij geen agenda bijhield, dat hij bijzonder zenuwachtig was tijdens het gehoor en dat het niet evident is om zich alles op zo korte termijn te herinneren.

Verder betoogt verzoeker dat hij en zijn partner niet de vrijheid hadden om elkaar te leren kennen zoals andere koppels, dat zij niet zonder problemen konden afspreken en uren met elkaar spreken over diepgaande onderwerpen. Verzoeker stelt dat de gesprekken misschien wel oppervlakkig bleven, maar dat hun gevoelens dat allerminst waren.

Verzoeker benadrukt te volharden in zijn verklaringen bij het CGVS. Hij voert aan dat hij bij de DVZ werd aangemaand om alles kort samen te vatten en de kans niet werd gegeven om eventuele onduidelijkheden uit te klaren.

Verder benadrukt verzoeker dat de politie in Pakistan bijzonder corrupt is en de andere familie zeer machtig was. Hij meent dat hij zou zijn aangehouden indien hij zich had aangeboden bij de politie. Verzoeker betoogt dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat verweerder tevens de materiële motiveringsplicht schendt.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”.

2.3.2. Voorop benadrukt de Raad dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een bevredigende verklaring gegeven te worden. Dit is niet het geval.

2.3.3. Verzoeker legde geen enkel origineel identiteitsdocument neer, noch had hij een aannemelijke uitleg voor de afwezigheid ervan. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker verklaarde dat hij nog contact heeft gehad met zijn moeder in Pakistan, waar hij naar eigen zeggen nog een Pakistaanse identiteitskaart en paspoort zou hebben (notities van het persoonlijk onderhoud van 13 december 2018 (hierna: notities), p. 2-3). Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze documenten niet heeft gebruikt of meegebracht, temeer het belang van dergelijke documenten voor onderhavige procedure. Evenmin kan worden ingezien dat verzoeker vijf jaar geleden “zomaar” een paspoort liet aanmaken in Pakistan (notities, p. 3) en dit intussen niet heeft gebruikt. Verzoekers onaannemelijke verklaringen maken niet onredelijk aan te nemen dat hij zijn paspoort niet wenst neer te leggen en de erin vervatte informatie tracht verborgen te houden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen duidelijk zicht op zijn ware identiteit wil bieden. Verzoeker faalt *in casu* in zijn medewerkingsplicht.

2.3.4. Verzoekers verklaringen over zijn reisweg en afwezigheid van enig bewijs ter staving hiervan kunnen al evenmin aantonen dat hij oprecht wil meewerken aan de procedure. Zo stelde verzoeker dat hij Pakistan reeds in maart 2017 verliet (notities, p. 15), terwijl hij pas in oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in België indiende, meer dan anderhalf jaar later. Verzoeker gaf aan dat hij via Iran en Turkije naar Europa reisde, vervolgens 8 à 9 maanden in Griekenland verbleef, waarna hij zijn reis verder zette naar België via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk (notities, p. 15-16).

Hoewel verzoeker aangaf dat zijn vingerafdrukken in Griekenland werden genomen (notities, p. 16), dient vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken nergens in Europa staan geregistreerd (*"Ik moest in Griekenland blijven, zomaar."*, notities, p. 15). Verzoeker legt verder geen enkel bewijs neer ter staving van zijn lange reis, noch van enig verblijf in de transitlanden. De foto, die verzoeker op zijn gsm toonde en beweerdelijk genomen werd in Servië, beeldt slechts een onherkenbare parkomgeving af, waaruit aldus geenszins kan worden afgeleid waar of wanneer deze foto genomen werd. Verder blijft verzoeker steken in vage verklaringen, wat geenszins zijn reisweg kan aantonen (notities, p. 16-17). Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg, alsook bovenstaande vaststellingen in verband met het niet neerleggen van zijn paspoort, ondermijnen dan ook verder zijn algehele geloofwaardigheid. Dergelijke vaststellingen maken het niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, in het bijzonder het werkelijke ogenblik van zijn vertrek uit zijn land en de wijze waarop dit gebeurde, tracht verborgen te houden. Dit klemmt te meer nu geen geloof gehecht wordt aan verzoekers asielrelaas (zie *infra*) en er dus geen redenen zijn waarom hij niet legaal zou vertrokken zijn.

2.3.5. Verzoeker verklaarde Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er problemen had met de familie van een meisje waarmee hij een geheime relatie had. Hij maakt noch de geheime relatie, noch de problemen met de familie aannemelijk.

2.3.6. Verzoeker stelde dat hij het meisje, S., voor het eerst ontmoette toen hij haar en haar familie vervoerde in zijn taxi (notities, p. 6, p. 8). Hij stelde dat S. hem tijdens de tweede rit met haar familie haar nummer gaf (*"We stonden in de parking, ik heb haar in achteruitkijkspiegel gezien en gaf haar signaal dat ik haar nummer wou, die schreef ze dan op mijn zetel."*, notities, p. 9; *"Het was de tweede keer dat ik met hen reed, ze wist dat ik mijn oog op haar had, ze gaf het meteen als ik het vroeg om nummer te geven."*, notities, p. 9). Er kan echter niet worden ingezien dat het meisje, na twee keer te hebben meegereden met verzoekers taxi in het bijzijn van haar strenge familie, louter op basis van enkele "*signalen*" haar nummer zou (durven) achterlaten voor verzoeker. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat contact tussen een man en een vrouw buiten het huwelijk in de Pakistaanse context wordt gezien als een aantasting van de familie-eer van de vrouw. In die zin is het dan ook geheel ongeloofwaardig dat enkel verzoeker de gevolgen zou dragen van een dergelijke verhouding terwijl in de eerste plaats de eer van het meisje en de reactie van haar familie kan verontrusten.

2.3.7. Indien S. daadwerkelijk uit een dermate conservatieve familie kwam, kan bovendien niet worden ingezien dat zij werd toegelaten een eigen gsm te hebben (notities, p. 9). Hierop gewezen, antwoordde verzoeker *"Ze had wel haar eigen GSM, maar haar familie wist niet dat ze een vriend zou kunnen hebben, toen ze dat te weten kwamen hebben ze haar GSM afgepakt, twee maand geleden heeft ze nog eens gebeld met de GSM van haar schoonzus."* (notities, p. 9). Het is echter niet aannemelijk dat het meisje met de gsm van haar schoonzus zou bellen, nu verzoeker eerder verklaard had dat de schoonzus van S. haar betrappt had en alles had doorverteld aan de broer van S. (notities, p. 11). Voor zover S. daadwerkelijk twee maanden geleden gebeld heeft, is het niet aannemelijk dat zij verzoekers Belgische nummer kende. Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker dat hij haar na zijn aankomst in België nog een paar keer gebeld had (*"Ik had haar nummer, ik heb een paar keer op de nummer gebeld. Ik heb 's nachts geprobeerd en ze heeft opgenomen, ze zei niets maar bleef luisteren. Dan heeft ze één keer met de GSM van haar schoonzus gebeld en dan had ik die nummer"*, notities, p. 9), wat dan weer strijdt met zijn eerdere verklaring dat de familie van het meisje haar gsm had afgepakt nadat ze de geheime relatie te weten kwamen. Verzoeker stelde verder – in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen – dat haar gsm dan nog niet was afgenomen, doch inmiddels wel (*"Neen, nu hebben ze die wel afgenomen. Later probeerde ik te bellen maar haar nummer is gesloten ik kan haar niet bereiken."*, notities, p. 9). Verder verklaarde verzoeker dat hij haar na de betrapting nog één of twee keer op haar oude nummer heeft kunnen spreken, waaronder één keer in België, en dat het nummer daarna was uitgeschakeld (*"Ik heb nog één of twee keer op dat nummer kunnen spreken, dan is dat uitgeschakeld. Naderhand probeerde ik dat nog een paar keer in België en kon ik nog één keer spreken op dat nummer. Nu is het uitgeschakeld."*, notities, p. 11). Verzoekers incoherente en wijzigende verklaringen aangaande het contact met het meisje via haar gsm tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde feiten berusten. Bovendien kan helemaal niet worden ingezien dat het meisje, na haar betrapting, nog contact zou opnemen met verzoeker via haar eigen gsm, noch dat haar gsm-gebruik niet door haar conservatieve familie werd aan banden gelegd of minstens gecontroleerd werd.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het gegeven dat *"het meisje van een streng gezin afkomstig is betekent niet dat zij geen GSM zou hebben"*, merkt de Raad op dat dit niet wegneemt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over wanneer de gsm van het meisje dan werd afgenomen

en hoe zij in staat was verzoeker te contacteren. Hoewel de uitleg dat verzoeker en zijn geliefde jong en verliefd waren en beseffen dat zij bepaalde risico's genomen hebben maar daar op dat ogenblik niet bij stil stonden, op zich en losstaand van andere verklaringen, niet onmogelijk is, verklaart dit niet waarom verzoeker niet coherent kan toelichten hoe de feiten zich hebben voorgedaan. Verder bevestigt verzoeker dat de gsm van zijn vriendin was afgenomen en verduidelijkt hij dat zij er soms nog stiekem op kon kijken wie haar gebeld had, dat zij zag dat verzoeker haar met een Belgisch nummer had gebeld en dat zij met de hulp van haar schoonzus verzoeker opbelde in België. De Raad stelt vast dat verzoeker voorbijgaat aan bovenstaande vaststellingen. Ook deze loutere verduidelijking kan de reeds vastgestelde inconsistenties en ongerijmdheden niet rechtvaardigen.

2.3.9. De waarachtigheid van verzoekers relaas wordt eveneens ondermijnd doordat verzoeker niet in staat is de gebeurtenissen coherent in de tijd te situeren. Zo verklaarde hij initieel dat hun relatie voor het eerst werd ontdekt in de eerste maand van 2017, waarna de broers van S. naar verzoekers taxistand kwamen en hem sloegen (notities, p. 11). Hij stelde dat hij en S. nadien nog bleven communiceren en dat ook dit uitkwam vermoedelijk omdat de familie de telefoon van het meisje controleerde (notities, p. 12), waarop de familie van het meisje naar verzoekers huis kwam ergens in 2017 (*"Ik herinner de datum niet meer, maar het was 2017"*, notities, p. 12). Verzoeker stelde dat hij 2 dagen nadien naar zijn oom in Karachi vluchtte (notities, p. 12) en situeerde zijn vlucht in de eerste maand van 2017 (notities, p. 15). Erop gewezen dat verzoeker het eerste incident ook al in die maand had gesitueerd, paste verzoeker zijn verklaringen aan en beweerde hij dat het eerste incident ergens in 2016 plaatsvond (notities, p. 15), dit terwijl hij net daarvoor nog bevestigde dat dit in de eerste maand van 2017 gebeurde (*"Dat was ook de maand dat u eerste keer betrappt was?"*, *"Ja."*, *"De tweede keer, de bedreiging, dat was dan allemaal nog in dezelfde maand?"*, *"Toen we eerste keer betrappt werden was in 2016 ik herinner de maand niet, maar in eerste maand was het heel erg geworden, in de derde maand kwam ik al naar hier."*, CGVS p. 15). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naarmate hij wordt geconfronteerd met ongerijmdheden. Verzoekers wijzigende verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweringen.

2.3.10. Waar verzoeker uitlegt dat hij een schatting maakte van wanneer de zaken zich hadden voorgedaan, dat hij geen agenda bijhield, dat hij bijzonder zenuwachtig was tijdens het gehoor en dat het niet evident is om zich alles op zo korte termijn te herinneren, kan dit geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. De Raad merkt op dat van verzoeker geen specifieke data worden verwacht, doch louter dat hij de gebeurtenissen bij benadering correct kan situeren in de tijd, minstens dat zijn verklaringen de chronologie van zijn relaas niet in het gedrang brengen.

2.3.11. Bovendien kunnen verzoekers vage verklaringen over het meisje en hun relatie niet getuigen van een diepgaande of serieuze relatie. Nochtans was verzoeker naar eigen zeggen zelfs bereid om met het meisje weg te lopen en een nieuw leven te beginnen (notities, p. 11). Zo kende verzoeker de achternaam van het meisje niet, noch wist hij de naam van haar broer in Dubai (notities, p. 6, p. 7). Over de gesprekken die zij samen voerden, kwam verzoeker niet verder dan dat ze over het onderwerp liefde praatten, dat hij wilde trouwen en dat haar familie er niet mee akkoord ging (notities, p. 10, p. 14). Verzoeker en S. hadden klaarblijkelijk geen concrete toekomstplannen, nu verzoeker bleef steken in verklaringen als *"We wouden weglopen en trouwen"* en *"We wouden gewoon weglopen en trouwen"* (notities, p. 11). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze hun ontsnapping zorgvuldig en gedetailleerd zouden plannen. Verder kon verzoeker slechts vaag aangeven waarom hij wilde trouwen met S. en wat hem in haar aantrok. Zo stelde hij onder meer *"Iedereen heeft zijn keuze, ik koos haar, ik was verliefd op haar."* (notities, p. 13) en *"Ik zag liefde in haar ogen en vond haar manier van praten ook heel goed."* (notities, p. 13), omschreef hij haar karakter als *"heel goed"* (notities, p. 14) en beschreef hij haar uiterlijk als *"Ze had een moedervlek op haar voorhoofd (Gebaart rechterkant)"* en *"Bijna even groot als mij, niet dik."* (notities, p. 14). Het is niet aanvaardbaar dat verzoeker, die beweert dat hij met S. wilde trouwen en weglopen, dergelijke nietszeggende verklaringen aflegt aangaande zijn geliefde. Geenszins kan blijken dat ze ooit ernstig hun toekomst en hun situatie hebben besproken. Verzoeker maakt dan ook zijn geheime relatie niet aannemelijk.

2.3.12. Verzoeker betoogt nog dat hij en zijn partner niet de vrijheid hadden om elkaar te leren kennen zoals andere koppels, dat zij niet zonder problemen konden afspreken en uren met elkaar spreken over diepgaande onderwerpen. Indien verzoeker meent dat de gesprekken misschien wel oppervlakkig bleven, maar dat hun gevoelens dat allerminst waren, dan komt het hem toe volgens zijn mogelijkheden zijn relatie aan te tonen.

Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van een relatie aannemelijk te maken. Verzoeker blijkt echter niet in staat om aan te geven wat hem dan precies aantrok in S., noch waarom hij met haar wilde weglopen en trouwen, hiermee zijn eigen leven riskerend.

2.3.13. De ongeloofwaardigheid van verzoekers geheime relatie en de hieruit voortvloeiende problemen blijkt tevens nu verzoekers verklaringen op de DVZ en het CGVS een aantal tegenstrijdigheden vertonen. Zo stelde verzoeker dat hij in Pakistan vreesde voor de broers van S. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat slechts één van de broers van het meisje in Pakistan verbleef, en de andere in Dubai woont, en verzoeker hem nooit zag noch weet hoe hij heet (notities, p. 7). Verzoeker verklaarde bovendien dat hij werd bedreigd door A., een broer van S., en drie à vier van zijn vrienden (notities, p. 12). Voorts verklaarde verzoeker bij de DVZ dat ze zowel hem als zijn familie zouden doden, indien verzoeker zijn relatie niet zou stopzetten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS sprak verzoeker nergens van enige dreiging tegen zijn familieleden niettegenstaande dit essentieel is voor zijn eventueel vertrek uit zijn land.

2.3.14. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij bij de DVZ werd aangemaand om alles kort samen te vatten en de kans niet kreeg om onduidelijkheden uit te klaren, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de verzoeker om internationale bescherming erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien blijkt dat verzoeker op bepaalde punten meer verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan op het CGVS (zie onder meer over de reactie van de familie van het vriendinnetje).

2.3.15. Ook de vaststelling dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om zich te richten tot de Pakistaanse autoriteiten voor bescherming ondergraaft (notities, p. 13) zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers uitleg, dat hij geen beroep kan doen op de politie omdat de politie corrupt is en de andere familie machtig was, betreft een loutere veronderstelling en kan aldus niet verschonen dat hij zelfs niet geprobeerd heeft de bescherming van de politie in te roepen.

2.3.16. Evenmin kan worden ingezien, noch licht verzoeker aannemelijk toe, dat hij - indien nodig, wat niet wordt aangenomen - zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen en aldaar zijn beroep als taxichauffeur zou hervatten, nu de enige eis van de familie van S. eruit bestond dat verzoeker zich niet meer in hun buurt zou laten zien (notities, p. 13). Verzoeker stelde louter dat zijn oom zei dat het beter was om te vertrekken (notities, p. 13), wat niet kan overtuigen. Bovendien beaamde verzoeker dat de kans dat hij de familie toevallig zou tegenkomen in de megapolis Karachi erg klein was (notities, p. 13). Dergelijke vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.17. Tot slot dient opgemerkt dat verzoeker – naar eigen zeggen – Europa binnenkwam via Griekenland, waarna hij zijn reis verder zette naar België via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, doch in geen enkel land een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna in een veilig land bij de autoriteiten een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker Europa eerst doorreisde en zo lang wachtte om een verzoek te doen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

2.3.18. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Op basis van *“EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation”* van oktober 2018 - door de commissaris-generaal bijgevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan soms uitzonderlijk grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Punjab.

Voorname informatie in het administratief dossier geeft aan dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld en crimineel geweld (COI EASO, p. 58). In 2017 deden zich in de provincie Punjab in het algemeen minder gewapende, georganiseerde incidenten voor, maar vonden wel een hoger aantal rellen en protesten plaats (COI EASO, p. 54). Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt (COI EASO, p. 59). De stad Lahore wordt volgens de informatie nog steeds het meest getroffen door geweld, maar UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab (COI EASO, p. 60, p. 61).

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aldus dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK